

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3708/2023
19.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стајић, адвокат из ..., против туженог Саобраћајног предузећа „Ласта“ АД Београд, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2252/22 од 09.11.2022. године, у седници одржаној 19.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2252/22 од 09.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3330/17 од 19.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду број .. од 04.10.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2252/22 од 09.11.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде, донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП јер је одлучивао на основу чињеничног стања које је утврђено у првостепеној пресуди.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог обављао послове возача аутобуса (ПО „Ласта – Авала“) на основу уговора о раду бр. .. од 03.03.2008. године и бр. .. од 01.04.2015. године, са анексима. Решењем туженог бр. 1566 од 04.10.2016. године, тужиоцу су отказани уговори о раду са припадајућим анексима, уз престанак радног односа са даном 04.10.2016. године, због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе и непоштовање радне дисциплине јер је његово понашање такво да не може да настави да ради код послодавца из члана 19. тачке 1, 11, 13, 15. и 23 и члана 20. тачке 6, 10. и 11. уговора о раду бр. .. од 01.04.2015. године и члана 92. тачке 1, 11, 13, 15. и 23. и члана 93. тачке 6, 10, 11. Колективног уговора туженог бр. 5457 од 18.05.2016. године. Стављено му је на терет: да дана 16.08.2016. године возећи аутобус ознаке ... на линији Глогоњ – Београд, с поласком из Глогоња у 5,50 часова, није стао на регистрованом аутобуском стајалишту Панчевачки мост где га је чекала саобраћајна контрола у 06,50 часова (како би извршили контролу исправности путника и возног особља), већ је аутобус зауставио на семафору пре стајалишта 50 м где је испустио путнике, потом се укључио у леву траку и прошао контролоре тако да исти нису могли да изврше своје радне задатке; да је дана 18.08.2016. године радећи на линији Опово – Београд у 11,45 часова избацио све путнике из аутобуса код Метроа у Крњачи под изговором да је аутобус у квару и да не може да упали, а пошто су путници напустили аутобус упалио је и отишао на главну станицу без путника где је касније наставио са редовним путовањем, а не одласком у гаражу, у вези са чиме су приговор на понашање тужиоца поднели путници који су били у аутобусу на аутобуској станици у Опову која послује у склопу предузећа ЈП „Младост Опово“, да је подносилац пријаве ББ (директор овог јавног предузећа) молио туженог да реагује на њихово обавештење и да га о истим мерама обавесте јер то није једини случај где су се путници жалили на понашање наведеног возача; да дана 24.08.2016. године радећи возилом на линији Сефкерин – Београд са поласком у 15,00 часова приликом доласка у Опово није ушао на перон аутобуске станице „Опово“ у 15,18 часова, одакле је требало да покупи путнике, међу којима је био и подносилац пријаве ББ, директор ЈП „Младост“ из Опова у оквиру кога послује аутобуска станица, већ је прошао и наставио пут ка Београду, а перони 1. и 2. на аутобуској станици су били слободни; да дана 23.08.2016. године приликом сипања горива у возило није дозволио тачиоцу горива ВВ да напуни пун резервоар горива до чепа иако је био у обавези као и сви други возачи да гориво точи до пуног резервоара. Отказу уговора о раду претходило је упозорење туженог бр. 1503 од 21.09.2016. године на постојање оправданих разлога да се тужиоцу откаже уговор о раду, на које се тужилац изјаснио у остављеном року негирајући оптужбе које су му стављене на терет.

Приговор на понашање тужиоца дана 18.08.2016. године поднели су путници који су били у аутобусу на аутобуској станици у Опову, о чему је туженог обавестило ЈП „Младост“ Опово дописима од 25.06. и 26.06.2016. године. У својој изјави од 23.08.2016. године ВВ је навео да му тога дана тужилац није дозволио да напуни резервоар до чепа, што је евидентирано звездицом (да није пун до врха). Саслушањем сведока ГГ и ДД који код туженог обављају послове саобраћајних контролора (на околност догађаја од 16.08.2016. године), сведока ББ директора ЈП“Младост“ Опово и ЂЂ запосленог у ЈП“Младост“ Опово (на околност догађаја од 18.08. и 24.08.2016. године), сведока ЕЕ запосленог код туженог на пословима контроле потрошње горива у погону „Авала“ (на околност догађаја од 23.08.2016. године), чијим исказима је првостепени суд поклатио веру, потврђени су чињеничне тврдње које су предметним решењем стављене на терет тужиоцу као радње повреде радне обавезе и непоштовање радне дисциплине учињене у периоду од 16.08.2016. године до 24.08.2016. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредаба чланова 175. тачка 4., 179. став 2. тачка 1., 180. и 191. Закона о раду одбили захтев тужиоца за поништај предметног решења о отказу уговора о раду и враћање тужиоца на рад јер је својом кривицом учинио повреде радних обавеза прописаних општим актом послодавца и уговором о раду које су му стављене на терет.

По оцени Врховног суда, побијана другостепена одлука је заснована на правилној примени материјалног права.

Чланом 175. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...75/14), прописано је да радни однос престаје отказом уговора о раду од стране послодавца или запосленог. Чланом 179. став 2. прописано је да послодавац запосленом може да откаже уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1.) и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5.). Чланом 179. став 3. прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави да ради код послодавца (тачка 8.).

Чланом 180. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Према члану 19. став 1. уговора о раду бр. .. од 01.04.2015. године, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: неизвршавање или несавесно, неблаговремено, неквалитетно и немарно извршавање радних обавеза (тачка 10); поступања противног закону и другим правним актима (тачка 11); свака радња или пропуштање на раду или у вези са радом у којима се стичу обележја кривичног дела, привредног преступа или прекршаја (тачка 13); спречавање и ометање рада контроле (тачка 15); незаустављање

на регистрованом стајалишту (тачка 23). Према члану 20., послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца и то ако понашање штети угледу послодавца, немаран однос према средствима рада и неблаговремено и неправилно извршава налог и одлуке послодавца.

Колективним уговором туженог од 18.05.2016. године, чланом 93. прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца и то, између осталог, због понашања које штети угледу предузећа, немараног односа према средствима рада и неблаговременог и неправилног извршавања налога и одлука послодавца.

Имајући у виду наведено, и по оцени Врховног суда у радњама тужиоца стекла су се обележја повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачке 1. и 5. Закона о раду и непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8. овог закона, чланова 19. и 20. уговора о раду и чланова 92. и 93. Колективног уговора туженог учињених кривицом тужиоца, па му је предметним решењем туженог од 04.10.2016. године законито престао радни однос. Пре отказа уговора о раду, тужени је тужиоца писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду. Како је тужиоцу законито престао радни однос, то нема основа да буде враћен на рад код туженог у смислу члана 191. Закона о раду.

Супротно наводима ревизије, изведеним доказима тужени је у смислу члана 231. ЗПП доказао да је тужилац као запослени на пословима возача аутобуса код туженог учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет и да није поштовао радну дисциплину у време и на начин ближе изложен у решењу о отказу уговора о раду и нежестепеним одлукама. На тужиоцу је био терет доказивања супротног. У таквој ситуацији, само по себи позитивно мишљење Синдиката није од утицаја на другачију одлуку. Стога Врховни суд изнете ревизијске наводе оцењује неоснованим (којима се напада оцена доказа од стране првостепеног суда), зато што се њима посредно указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што на основу члана 407. став 2. ЗПП није дозвољен ревизијски разлог.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић